

Hồi 21

Thụ Kế Trước Khi Đi

Người trong giang hồ kỵ nhất là bị người khác vạch rõ việc tư của mình. Quả nhiên Viên Công Kiếm Gia Hằng tới đây tìm Thừa Bru là có việc riêng, y thấy Lạc Dương nói toạc thân thế của y ra, nên y mới lộ sát khí sầm ngay nét mặt lại, Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:

- Gia Hằng, có phải ngươi định tâm giết ta phải không? Bí mật của ngươi, ta đã biết rõ hết, đôi kiếm Hồng Diệt Liệt Hỏa ở trên lưng của ngươi là người lấy trộm của vợ chồng Lâm Hàn Vân ở trên núi Tân Thiên Mục phải không? Ngươi thử nghĩ xem đôi kiếm này không khác gì sinh mạng của Lâm Hàn Vân, bây giờ ngươi đã lấy trộm của họ, thì khi nào họ để ngươi yên. Thế nào họ chẳng đi khắp chân trời góc bể này để kiếm ngươi. Giang hồ tuy rộng lớn thật nhưng làm gì có chỗ cho ngươi nương thân.

Gia Hằng nghe chàng ta nói vậy thì càng rung mình kinh hãi. Y cảm thấy không diệt trừ người này đi thì thế nào cũng mang hậu họa, nên y quát hỏi tiếp:

- Ngươi là ai?

Lạc Dương lạnh lùng cười nhạt mấy tiếng đáp:

- Ngươi nhất định phải biết ta là ai thì mới yên tâm phải không. Trước khi chia tay ta thế nào cũng nói cho ngươi biết mà.

Gia Hằng sa sầm nét mặt lại, y nghĩ tiếp: "Nếu không giết người này ngay thì sớm tối cũng gây nên họa lớn."

Nghĩ đoạn y liền trợn trừng mắt lên, nhìn Lạc Dương rồi bỗng đưa hai tay về phía sau rút song kiếm ra. Liền có hai luồng ánh sáng đỏ tía ra, tiếp theo đó chung quanh đều có màu đỏ chói, kiếm khí tỏa ra lạnh như băng tuyết vậy. Lạc Dương khen thầm: "Song kiếm quả tốt thật."

Gia Hằng liền múa song kiếm nhằm Lạc Dương tấn công luôn. Gia Hằng phát hiện Thừa Bru với Trường Duyệt đại sư nằm ngổn ngang trên mặt đất, nên biết đối phương là một nhân vật lợi hại, vì thế vừa ra tay y đã sử dụng luôn Viên Công Kiếm Pháp độc đáo của y, định giết Lạc Dương luôn.

Lúc này Lạc Dương khác hẳn ngày xưa, chàng biết song kiếm của Gia Hằng rất sắc bén, trong chốc lát không thể nào thắng nổi. Và cũng biết phen này Gia Hằng đến đây kiếm Thừa Bưu là định tâm phần lại cha của Tố Lan rồi, tuy chàng chưa biết cha của nàng là ai nhưng chàng biết đối phương tư thông với Tam Nguyên Bang, như vậy tất nhiên không phải là người lương thiện, chưa biết chừng tai họa võ lâm cũng do tên này đưa đẩy mà càng lớn thêm.

Lúc này chàng đã quyết định ung dung đối phó và quyết không để cho Gia Hằng chạy thoát. Chàng thấy Gia Hằng đâm kiếm tới, liền lướt sang bên trái năm thước, gươm song chưởng lên dùng bí quyết chữ Ất ra phản công và khẽ đập luôn vào hai thanh kiếm một cái.

Tiếp theo đó chàng dùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp, thân hình chàng nhanh nhẹn vô cùng, kiếm pháp của Gia Hằng tuy huyền ảo, nhưng không sao đâm trúng người chàng được, y kinh hãi thâm.

Dưới ánh sáng trăng mờ, Gia Hằng múa tít song kiếm, kiếm khí ấy của y làm đổ cả xung quanh như là có ánh lửa hồng thiêu đốt vậy. Thoạt tiên Gia Hằng kinh hãi về thân pháp của Lạc Dương, lúc đó y lại nghĩ thâm: "Thì ra tên này cũng chỉ giỏi về cách tránh né thôi, ta tưởng y có tài năng hơn người như thế nào, ngờ đâu y lại tầm thường đến thế".

Y nghĩ vậy mà tỏ vẻ khinh thường đối thủ mà quên mất rằng Trường Duyệt đại sư, Lưu Thừa Bưu với Bạch Long Đàm Tam Hữu bị chết trên mặt đất, vì những người đó đều có võ công thượng thặng nếu Lạc Dương không giỏi thì làm sao chúng lại bị đánh bại như vậy.

Gia Hằng thấy chưởng phong của Lạc Dương nhẹ nhàng như có bông gòn bay, chứ không có hơi sức gì hết, y lại ngộ nhận kiếm pháp của y quá lợi hại khiến cho đối phương không sao thi triển chân lực được, y liền cười nhạt mấy tiếng, kiếm thế của y lại tấn công nhanh hơn trước. Tới lúc ấy Lạc Dương đã biết thời cơ đã tới liền lẹ bước hơn trước, hai tay tấn công rất nhanh, tay phải nặng như núi đè ngay song kiếm, tay trái của chàng thì dùng Phi Lôi Thập Ngũ Thức, chưởng và chỉ của tay đó biến hóa không lường, cứ nhằm các yếu huyệt của Gia Hằng tấn công tới tấp.

Lạc Dương dùng chính sách tiến dần, chưởng lực và chỉ lực của chàng ngày càng nhanh thêm. Gia Hằng cảm thấy song kiếm của mình bị một áp lực đè nén và dính chặt, y càng khua động càng thấy khó khăn trong lòng kinh hoảng, mới định tâm rút lui, nhưng lúc này muốn đào tẩu đâu phải chuyện dễ, vì y cảm thấy bốn phương tám hướng đều có tiềm lực vô hình cột chặt lấy thân hình của mình, tiềm lực đó mỗi lúc một nặng thêm, đã mấy lần y định xông phá tiềm lực đó để xông ra ngoài nhưng đều không được. Nên y kinh hoảng vô cùng và

nghĩ thầm: "Phen này ta chết mất, không ngờ võ công của người này lại tinh kỳ trác tuyệt như thế..."

Lúc này y có hối cũng không kịp. Đột nhiên Lạc Dương cười nhạt một tiếng, hai bàn tay chàng xòe ra, mười ngón tay cứ nhắm các yếu huyệt của đối phương mà điểm tới tấp, thật nhanh và hiểm khôn tả, Gia Hằng bỗng cảm thấy hai cánh tay tê tái, song kiếm rút xuống đất kêu đánh boong một tiếng.

Tiếp đó Gia Hằng thấy mình mẩy với tay chân tê buốt khiến y uể oải nằm lăn ra đất không sao đứng dậy được.

Lạc Dương thở dài một tiếng như trút được gánh nặng, cúi xuống cỡi hai bao kiếm trên lưng của Gia Hằng, nhặt hai thanh kiếm cắm vào trong bao rồi cột trên vai mình.

Ở trong rừng cách chàng không xa, bỗng có người lên tiếng khen ngợi:

- Võ công trác tuyệt thật.

Tiếng nói đó chưa dứt, đã có ba cái bóng người bay ra. Ba người đó là Khấu Hán Trường và hai người con Khấu Mộ Lương và Khấu Văn Cầm.

Lạc Dương đưa mắt nhìn ba người một cái rồi mỉm cười nói:

- May mắn mà đắc thắng đó thôi, lão anh hùng khen ngợi làm tại hạ hổ thẹn vô cùng, sự thật tại hạ phải cảm ơn lão anh hùng mới phải.

Hán Trường ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ nói vậy là có ý nghĩa gì, bây giờ dù cho lão có hi sinh tính mạng cũng không thể báo đền ơn đức của các hạ sao các hạ còn cảm ơn lão như thế.

Lạc Dương mỉm cười chỉ Trường Duyệt đại sư và Gia Hằng nói:

- Tại hạ tốn rất nhiều công sức để tìm kiếm hai tên này nhưng tìm mãi mà chẳng thấy đâu hết, bây giờ bỗng gặp chúng ở đây như vậy không cảm ơn lão anh hùng thì còn cảm ơn ai nữa.

Nói tới đó chàng dùng giày lát rồi nói tiếp:

- Tại hạ xin giao Lưu lão tặc cho lão anh hùng, còn mấy tên giặc này tại hạ phải đưa đến một nơi bí mật để tra hỏi một vài việc.

Hán Trường liền đáp:

- Tệ xá rất rộng lớn và vắng vẻ, mời các hạ cứ đến và đem mấy tên giặc này tra hỏi.

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Từ đêm nay trở đi quý phủ không còn là nơi bình yên như trước nữa.

Ba cha con Hán Tường ngạc nhiên vô cùng không hiểu Lạc Dương nói như thế có dụng ý gì. Lạc Dương nói tiếp:

- Địa vị của Thừa Bưu trong Tam Nguyên Bang rất cao, y thất thủ bị bắt giữ như vậy, bang chúng của Tam Nguyên Bang khi nào chịu để yên cho lão anh hùng.

Hán Tường ồ một tiếng rồi đỡ lời:

- Thế ra các hạ vì thế mà lo âu đấy, nhưng lão phu có một chỗ ở rất bí mật cho dù bọn chúng cũng không thể tìm thấy được, các hạ cứ yên tâm.

Lạc Dương ngẫm nghĩ giây lát rồi nghĩ thầm: "Ta hẹn ước với phái Võ Đang là ba ngày sau, như vậy là chỉ còn một ngày mai, chi bằng ta đến chỗ lão bá ở ngay để tra hỏi Trường Duyệt xem sao?"

Nghĩ đoạn chàng liền gật đầu nói tiếp:

- Nhưng Thừa Bưu với Bạch Long Đàm Tam Hữu tội đã rành rành, lão anh hùng hơn hết là chẳng cần xét hỏi lại nữa. Tốt nhất bây giờ ra tay diệt trừ chúng đi, đánh rắn phải đánh đập đầu ta không thể từ bi với chúng được.

Mộ Lương lên tiếng nói:

- Ân công nói rất có lý.

Nói xong y liền múa đao xông lại chém Thừa Bưu và Tam hữu kia mỗi tên thành hai. Hán Tường muốn ngăn cản cũng không kịp:

- Lương nhi sao con thủ đoạn tàn ác thế, ra tay với mấy người không còn sức phản kháng.

Mộ Lương liền quay đầu lại cười nhạt đáp:

- Thừa cha, nếu không được ân công ra tay cứu giúp thì khi nào tên Thừa Bưu này chịu tha cho cha và anh em chúng con.

Hán Tường không thể nào trả lời được gượng cười một tiếng, rồi chộp xác của Gia Hằng lên nói với Lạc Dương rằng:

- Lão đã sửa soạn một mâm rượu nhạt.

Lạc Dương khiêm tốn đáp:

- Thật quấy nhiễu lão anh hùng quá.

Nói xong chàng cũng cấp xác của Trường Duyệt đại sư vào nách, lúc ấy Mộ Lương với Văn Cầm cũng đã đem xác của bọn Thừa Bưu với bọn Tam Hữu vớt xuống sông và những vết máu cũng được rửa sạch hết. Rồi bốn người cũng rời khỏi đó luôn.

Thì ra chỗ ở chính của Hán Tường là ở trên một cái cù lao vuông rộng chừng trăm dặm. Trên đó có một cái làng đánh cá rất hẻo lánh, chung quanh là nước và cỏ lau mọc cao hơn đầu người.

Hán Tường xây mười mấy căn phòng ở ở trên cù lao, có cả vườn hoa, nên ở đó mà tu dưỡng tâm trí thì không có nơi nào tốt bằng. Trong một căn phòng khách ở bên phía đông, Trường Duyệt đại sư nằm thẳng cẳng ở trên mặt đất. Lạc Dương đứng ở cạnh đại sư đó, vẻ giận dữ đang ra tay giải huyệt cho y.

Trường Duyệt từ từ tỉnh lại trông thấy Lạc Dương mặt đầy sát khí đang đứng cạnh mình, y ngẩn người ra giãy lát, mới nhận ra Lạc Dương chính là thiếu niên đã rớt dưới sông tại núi Tiểu Cô nên y cả kinh.

Lạc Dương lên tiếng hỏi:

- Tên giặc hói đầu kia ngươi đã nhận ra ta chưa?

Trường Duyệt đáp:

- Ta đã lọt vào tay ngươi, chết thì chết chớ đừng hòng ta nói cho ngươi biết một người nào, trừ phi mặt trời mọc hướng tây, nước chảy ngược chiều...

Lạc Dương cười đáp:

- Ngươi muốn nói thật hay không tùy ngươi. Quý hồ ngươi chịu được Cửu Âm Tỏa Hồn Thủ Pháp của ta, chắc ngươi cũng nghe đến thủ pháp đó rồi.

Trường Duyệt đại sư nghe nói biến sắc mặt nghĩ thầm: "Phải có nội công tuyệt đỉnh mới biết dùng Cửu Âm Tỏa Hồn Thủ Pháp, người trong võ lâm chỉ có hai hay ba tay cao thủ nghiêm túc biết sử dụng thôi, chứ tiểu bối này có bao nhiêu hỏa hầu mà cũng dám dọa nạt ta dùng thủ pháp đó."

Y tự biết nếu không chịu khai thật sự thì còn sống sót thêm được vài ngày, lúc đó y sẽ có hy vọng đào tẩu. Y suy nghĩ thế nên tỏ vẻ mặt khinh thị, mím mồm lại không trả lời nữa. Lạc Dương thấy vậy liền giơ tay điểm ba nơi yếu huyệt trước ngực và bụng của Trường Duyệt, rồi trầm giọng nói:

- Cái môn trưởng lão Thiên Hà Điều Tú Lâu Ung hiện giờ đang ở đâu, Lâu trưởng lão có thù hằn gì với ngươi mà ngươi lại giam giữ ông ta như vậy, nói mau!

Trường Duyệt đại sư thấy Lạc Dương vừa điểm ba nơi yếu huyệt của mình xong thì người cảm nhận như có kiến bò, tiếp theo đó như có hàng vạn mũi đao kim châm khắp mình mẩy, y đau đớn vô cùng, rú luôn mồm, người và chân tay co quắp lại.

Lạc Dương vừa cười vừa lớn tiếng hỏi tiếp:

- Ta chưa dùng hết thủ pháp đây nếu ngươi chịu đựng nổi thì ta sẽ ra tay hết để cho ngươi được toại nguyện.

Lúc này Trường Duyệt chỉ mong chóng được chết, tự biết không thể nào chịu nổi thủ pháp đó, nên y đành phải mím môi mà thốt ra một câu:

- Lão tăng xin nói thật.

Lạc Dương cười nhạt nói tiếp:

- Ta tưởng ngươi mình đồng da sắt.

Nói xong chàng, giải hai nơi yếu huyệt và để lại một nơi cho y phải đau đớn liên miên. Trường Duyệt đại sư vẻ mặt oán giận đáp:

- Hiện giờ Lâu Ung đang bị giam giữ ở chùa Phúc Thọ tại núi Nội Phương, còn tại sao lại kết thù với y thì điều này lão tăng không rõ, chỉ biết rằng nguyên do có một người bị chết trong tay Trưởng lão Cái Bang mà nên. Và lại còn nhiều nguyên nhân khác, chồng chất mỗi ngay một ít.

Lạc Dương cười nhạt nói:

- Nói như ngươi thì ngươi chỉ nổi giáo cho giặc, chứ không phải là người ra lệnh phải không? Người đi tu mà hèn hạ như ngươi thì thật là hết chỗ nói, vậy ai đã ra lệnh cho ngươi làm như thế?

Trường Duyệt đại sư đáp:

- Sư huynh của bản đạo là Mộc Long Tử, bề mặt là do sư huynh của lão tăng chỉ huy, nhưng sự thật bên trong có một tay cao thủ cái thế khác chỉ huy việc này.

- Ngươi không cần nói ta cũng biết đó là Thế Vân với Kim Đỉnh hai tên giặc sói đầu thấy ngươi vẫn liên lạc với Tam Nguyên Bang nên mới giao phó cho ngươi việc đó chứ gì?

Lúc này Trường Duyệt đại sư còn đau khổ hơn chết nên y không còn sức nói chuyện nữa cứ nằm ở dưới đất rên hoài, Lạc Dương lại nghĩ một chuyện cũ nên vội hỏi:

- Trường Duyệt tại sao gần đây không thấy nhân vật của Cái Bang xuất hiện có phải là vì chuyện của Lâu Ung trưởng lão phải không?

Trường Duyệt nghe nói ngẩn người ra nghĩ thầm: "Sao y lại không biết tin này, chẳng lẽ y với Cái Bang không có liên quan gì chẳng, hay là y có thù hằn lớn với Lâu Ung mà ngày nọ Linh Phi đã đoán đúng?"

Nghĩ tới đó, y tỏ vẻ thắc mắc vô cùng, xem sắc mặt, Lạc Dương đã biết Trường Duyệt đại sư nghĩ gì rồi, mỉm cười nói tiếp:

- Nếu người nói rõ sự thật cho ta nghe, thì mối thù oán trước chùa Cửu Long trên miếu Tiểu Cô ta sẽ bỏ qua cho.

Trường Duyệt nghe nói càng tức giận thêm, nhưng y vẫn cố nhịn đau đón giọng cười nói tiếp:

- Vì phái Nga Mi với Cái Bang đã chống đối với nhau thế không đội trời chung, xưa nay phái Nga Mi vẫn tự cho mình là chính phái, không muốn mang tiếng với thiên hạ liền ngụ ý Mộc Long Tử bắt cóc Lâu Ung để bắt Cái Bang dần dần tự giải tán. Một mặt gửi thư dọa nạt các nhân vật Cái Bang sau này không được tái nhập giang hồ và hỏi đến chuyện thị phi, trước sau đã bắt được hơn trăm người. Chính sách dọa nạt đó đã có công hiệu. Cái Bang thấy vậy đã thông lệnh cho đệ tử toàn quốc đừng có lộ diện.

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Như vậy Cái Bang không được lộ diện trên giang hồ phải không?

Trường Duyệt đại sư đáp:

- Về phía Nga Mi tất nhiên là mong Cái Bang sẽ tan rã từ đây, nhưng về phía Cái Bang đây là sự chịu nhịn ít lâu, chứ không phải là do họ tự nguyện.

- Chẳng lẽ Cái Bang lại cam tâm như vậy sao?

- Tục ngữ có câu "Tên ngầm khó đề phòng", cho đến nay Cái Bang cũng chưa tìm thấy manh mối là do ai gây nên, vả lại thấy đệ tử Cái Bang lộ diện trên giang hồ một cái là vô có biến mất liền, nên cũng lo ngại.

Lạc Dương nghĩ thầm: "Không ngờ Kim Đỉnh thượng nhân của phái Nga Mi lại hẹp lượng như thế, giở những hành vi bạo ngược như vậy không sợ trời đánh sao?"

Nghĩ tới đó chàng liền điểm luôn yếu huyệt ngũ của Trường Duyệt đại sư ngũ say đi. Trường Duyệt đại sư chỉ kêu được một tiếng hừ là thiếp đi luôn.

Lạc Dương nóng lòng sốt ruột, đi đi lại lại ở trong phòng hoài, tự nghĩ một mình chàng thì làm sao mà cứu được nhiều người như thế. Chàng cũng không sao tìm ra cách liền lạc được với các nhân vật Cái Bang. Huống hồ ngày mai chàng phải đi với Võ Đang tầm thù, chàng thấy đầu óc bối rối không sao giải quyết nổi. Vì thế chàng chán nản không muốn tra hỏi Gia Hằng nữa. Chàng biết Gia Hằng muốn liền kết với Tam Nguyên Bang như vậy sẽ bất lợi cho cha của Tố Lan, nhưng chàng với Tố Lan đã có lời ước hẹn với nhau là không ai được hỏi tới chuyện của ai.

Đột nhiên có người gõ cửa, chàng ngạc nhiên dừng bước lớn tiếng nói:

- Xin mời vào.

Cánh cửa từ từ mở ra chàng thấy nàng Văn Cầm lộ đầu vào tùm tùm cười trông tươi đẹp vô cùng, nàng liếc Lạc Dương một cái rồi nói:

- Trời sắp chính Ngọ rồi, gia phụ đã sửa soạn một mâm cơm để đợi chờ ân công, vì thấy ân công mãi không ra nên sai tiểu nữ vào hỏi.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Cô nương chớ nên xưng hô như vậy, cứ gọi thẳng tên tại hạ ra được rồi.

Văn Cầm lại cười nói tiếp:

- Ân công chưa cho biết tên họ thì tiểu nữ xưng hô làm sao cho được. Mà dù có biết tên họ của ân công đi chăng nữa cũng không dám thất lễ như vậy.

Tuy nàng không đẹp lắm nhưng lời nói của nàng khoan thai duyên dáng, Lạc Dương đỏ mặt mỉm cười:

- Nếu vậy quý cô nương đừng gọi tại hạ là ân công nữa còn muốn gọi thế nào cũng được.

Nói xong chàng bước ra khỏi phòng ngay, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng cười khúc khích của Văn Cầm.

Hai cha con Hán Tường thấy Lạc Dương ra đã vội chạy lên đón. Lạc Dương liền nói với hai cha con Hán Tường rằng:

- Tại hạ có việc cần phải rời khỏi đây ngay, trong một thời gian ngắn thế nào cũng quay trở lại, Gia Hằng và Trương Duyệt hai lão tặc xin gửi lại nơi này, nhưng không biết Khấu lão anh hùng có nhận không.

Hán Tường cung kính đáp:

- Việc của thiếu hiệp chính là việc của lão, thiếu hiệp vội đi như vậy lão phu chưa được dịp đền ơn, thật là áy náy vô cùng.

Lạc Dương cười đáp:

- Chuyện nhỏ mọn ấy lão anh hùng hà tất nhắc nhở mãi làm chi. Sau này chưa biết chừng tại hạ còn nhiều việc phải nhờ đến lão anh hùng nữa.

Nói xong chàng vội đi luôn, ba cha con Hán Tường tiễn chàng ra tận bờ sông có vẻ quyến luyến và dặn chàng xong việc về để ba cha con họ khỏi phải nóng lòng chờ đợi.

Lạc Dương rời khỏi cù lao đi đến Tương Dương thì trời đã tối, các nhà ở trên đó đã tắt đèn rồi. Chàng đeo mặt nạ da người vào rồi từ từ đi vào thành. Lúc đó ở thành Tương Dương rất náo nhiệt. Chàng đi trong đám đông muốn tìm kiếm xem có thấy đệ tử Cái Bang không, nhưng không thấy một tên nào cả vội thầm nghĩ: "Quả nhiên lời nói của tên sói đầu Trường Duyệt không sai, đệ tử của Cái Bang không được lộ diện, sao ta không thử vào trong các đường hẻm tối tăm xem sao, may ra vào trong đó gặp họ cũng nên."

Chàng có biết đâu đã có người ngắm ngòm theo dõi, chàng vừa vào trong ngõ hẻm thì đã có bốn người từ đằng xa đi vào, bốn người đó trông mặt đầy hung ác, một trong bọn cười nhạo một tiếng khể nói:

- Quả nhiên mỡ đã đoán đúng, người này thế nào cũng là người của Cái Bang hẹn đến giúp sức.

Người thứ hai đáp lời:

- Nửa tháng nay chúng ta phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, môn hạ của phái Cái Bang phân đường thành Tương Dương này như cá nằm trong lưới rồi. Tên ăn mày Tiền Ninh dù có khôn khéo đi chăng nữa cũng không có cách nào rủ người tới cứu giúp. Người này trông có vẻ khả nghi lắm.

Đại hán lên tiếng trước lại nói tiếp:

- Đành giết lầm chứ không thể nào cho chúng lọt lưới được, vậy chúng ta phải đuổi theo xem sao.

Thế rồi cả bốn đều chạy thẳng vào con ngõ hẻm. Lạc Dương không biết đường lối cứ thấy quẹo là quẹo, rồi chàng đi tới trước miếu Hỏa thần mà không hay, lúc ấy ánh sáng trăng vừa chiếu tới trước cửa miếu, chàng thấy bên tròn vắng lặng liền nghĩ thầm: "Xưa nay đệ tử của Cái Bang vẫn ở trong miếu đình này, chi bằng ta vào bên trong do thám xem."

Chàng vừa định tung mình nhảy lên mái nhà thì phái sau có tiếng gió động, biết là có người theo dõi, chàng liền lén vào trong một cái ngõ nhỏ ở gần đó, núp ở trong bóng tối, chàng thấy có bốn cái bóng đen phi thân đến trước miếu khẽ nói:

- Lạ thật, sao lại không thấy người đó nữa, chẳng lẽ y đã vào trong miếu chẳng?

Người thứ hai nói:

- Chưa chắc, trên mái nhà của miếu Hỏa thần đã có người canh phòng rồi, nếu có ai vào miếu thì bị người của chúng ta ngăn cản ngay. Như vậy người này có lẽ ngẫu nhiên đi đến đây thôi, chứ không phải định tâm đi đến đây đâu.

Lại một người nữa lên tiếng nói:

- Chắc Lại đàn chủ đã tới rồi, vậy chúng ta chỉ cần đợi Lại đàn chủ tới là ra tay tiếp các đệ tử Cái Bang ngay, để lâu càng thêm nguy hiểm thêm.

Lạc Dương nghe nói giật mình kinh hãi, chàng bỗng tỉnh ngộ, mới biết bốn người này là phỉ đồ của Nội Phương Sơn và trong miếu Hỏa thần này thế nào cũng có đệ tử Cái Bang.

Đột nhiên chàng nghe thấy người thứ ba nói:

- Lại đàn chủ đã tới rồi, mỗi thử xem ăn mày Tiền Ninh này có sống sót tạm được không.

Người đó nói xong liền tung mình nhảy lên mái nhà, ba người còn lại cũng tung mình nhảy lên mái nhà nốt.

Lúc ấy trên những mái nhà lân cận cũng xuất hiện rất nhiều bóng đen cũng đi tới Hỏa thần miếu nhanh như điện chớp. Số người đó chừng mấy chục tên.

Lạc Dương suy nghĩ ra một kế. Liền nhảy lên trên mái nhà của Hỏa thần miếu trà trộn vào đám đông đó mà đi vào trong miếu luôn.

Trong bóng tối không rõ mặt người nên bọn phỉ đồ cứ tưởng chàng ta là người cùng bọn.

Kế hoạch của Lạc Dương tuyệt thật, bình yên theo bọn chúng vào phía sau miếu mà không bị cản trở chút nào, đi đến đâu chàng cũng thấy tường đổ vách liều xiêu và bên dưới có bóng người lố nhố trông lại càng rùng rợn thêm. Trong miếu không có một ngọn đèn lửa nào. Tối đen như mực mà cũng không ai ngờ trong miếu lại có người ẩn núp. Đột nhiên trong bọn phỉ đồ bỗng có người cất tiếng to như sấm quát hỏi:

- Tên ăn mày họ Tiền đâu? Có mau trả lời không?

Bỗng trong miếu có tiếng cười nhạt vọng ra, trong tiếng cười ấy mọi người thấy một người bước ra và phía sau có hai cái bóng đen nữa, cả ba cùng nhanh như điện chớp phi luôn lên mái nhà.

Lạc Dương thấy người nhẩy ra trước tiền mặt mọc đầy râu, mình mặc quần áo ngắn, đôi ngwei có ánh sáng như điện, y vừa lên tới trên mái nhà đã trầm giọng hỏi:

- Tiền mỗ ở đây các vị giá lâm không biết có việc gì chỉ giáo thế?

Trong bọn giặc liền có một ông già thân hình vạm vỡ bước ra hỏi:

- Sao phân đường ở thành Tương Dương của Cái Bang lại chỉ vền vền có chín người như thế này?

Tiền Ninh trầm giọng đáp:

- Ngài muốn gọi Tiền Ninh ra nói chuyện hay là muốn điểm nhân số?

- Muốn cả hai thứ một lúc.

Tiền Ninh giận dữ nói tiếp:

- Cử chỉ của ngài như vậy thật là khinh người thái quá! Mấy tháng nay đệ tử của Cái Bang ở thành Tương Dương này chưa hề lộ mặt ra ngoài giang hồ. Vậy tối hôm nay ngài có thái độ hung hăng như thế làm chi?

Ông già nọ tỏ vẻ mặt lạnh lùng đáp:

- Tiền lão sư đã biết vậy mà còn hỏi. Trại chủ của chúng ta đã sớm gửi thư cho quý Bang chủ, trong thư đã nói cấm Cái Bang không được thiết lập trại ở các nơi, quý Bang chủ đã nhận lời giải tán phân đường ở Bắc lục tỉnh, Nam thất tỉnh rồi, ngờ đâu Tiền lão sư bề mặt thì vâng lời nhưng vẫn ngầm ngầm trái lệnh cho các đệ tử của Cái Bang như thường, hiển nhiên lão sư có ý định phản bang...

Lời của y chưa dứt Tiền Ninh đã quát lớn:

- Câm mồm lại, ta truyền mi dù có hiềm nghi phản bang đi nữa thì có Bang chủ và Hình đường chấp pháp của bốn bang xử trí chứ có việc gì đến ngài mà ngài can dự vào.

Ông già nghe nói gượng cười quái dị hoài, tiếng cười của y khiến ai nghe cũng phải rùng rợn được. Nhưng y vẫn cười hoài một lát sau mới dứt tiếng cười và lờm Tiền Ninh một cái gằn giọng đáp:

- Tiền lão sư nói những lời đó thật không tự lượng sức chút nào, đến cả quý Bang chủ còn phải nghe theo lệnh của Tổng trại chủ của chúng ta, vậy lão sư có tài ba như thế nào mà ǎn nói ngông cuồng như thế.

Tiền Ninh biết việc này không thể dễ yên được nhưng cần cố nén lửa giận đáp:

- Tôn trại chủ của ngài là ai thế? Cho đến bây giờ cũng chưa ai biết hết. Hình như quý Tổng trại chủ muốn xung hùng trong chốn giang hồ nhưng vẫn không dám thổ lộ tên họ cho người ta nghe, những kẻ lén lút như vậy thì ngay cả Tiền mỗ cũng khinh thị nốt chứ chẳng nói đến là ai cả.

Ông già lạnh lùng nói tiếp:

- Tiền Ninh, ngày giờ chết của ngươi sắp tới mà còn dám nói liều lĩnh như thế.

Nói xong y giơ tay lên phất một cái nói tiếp:

- Ngươi không ra lệnh cho các đệ tử của ngươi thúc thủ chịu trói đi không? Chẳng lẽ lại phải nhờ lão truyền lệnh cho tàn sát hay sao?

Tiền Ninh lớn tiếng cười ha hả đáp:

- Ngươi tưởng Tiền mỗ không nhận ra ngươi là ai ư? Lại Triều Nguyên sáu năm trước tha thứ cho ngươi khỏi chết là vì thấy võ công ngươi cao siêu như vậy. Nếu giết ngươi đi thì uổng một nhân tài của võ lâm, không ngờ ngươi không những không thay lòng đổi dạ cải tà quy thiện thì chớ, trái lại ngươi còn nổi giáo cho giặc nói lếu láo như thế này. Ngươi thử xem Tiền Ninh có phải là hạng người thúc thủ chịu trói cho người ta chém giết không?

Triều Nguyên đã nghe thấy Tiền Ninh đã nhận ra lại lịch của mình liền nổi tính hung ác lên hai mắt tia ra hai luồng sáng dữ tợn trông không khác gì một con mãnh thú vậy. Bỗng đằng sau y có một đại hán ngũ đoản nhẩy ra giận dữ quát tháo:

- Tiền Ninh ngươi muốn chết phải không?

Nói xong, y chìa ngay năm ngón tay ra nhắm Tiền Ninh chộp luôn nhưng ngón tay của y chưa chộp tới mà đã có kinh phong tới trước cho thấy võ công của y không phải tầm thường.

Tiền Ninh cười nhạt một tiếng rồi chờ năm ngón tay của người đó sắp đụng đến vai mình rồi, đột nhiên né người sang bên để tránh và giơ hai cánh tay lên chộp lại cổ tay của kẻ địch. Tuy võ công của Tiền Ninh chưa luyện đến mức thượng thặng nhưng y là người lão luyện giàu kinh nghiệm nên y ra tay phản công rất khéo léo và rất đúng mức. Đại hán nó

không sao tránh né kịp hai tay bị Tiền Ninh chụp trúng luôn và thấy mình mẩy tê tái. Y chỉ kêu được một tiếng hừ đã bị Tiền Ninh quăng ra đằng xa.

Mọi người chỉ nghe thấy có tiếng kêu la rất thảm khốc thì ra tên ấy té xuống chỗ mái nhà có một viên ngói rất nhọn đầu y vừa đụng vào viên ngói đó, nên vỡ ngay ra làm đôi phọt óc mà chết tốt.

Triều Nguyên không sao chịu đựng được, liền quát lớn:

- Tiền Ninh đến giờ phút này mà ngươi vẫn còn dám hành hung phải không? Chúng ta mạnh ngươi yếu dù ngươi có tài ba mạnh như Sở Bá Vương cũng không sao thắng nổi chúng ta.

Nói xong, y giơ hai tay chỉ tứ phía một vòng, rồi cười khinh nói:

- Thế nào, ngươi thấy chưa? Liệu ngươi có thể ra khỏi chốn la địa võng này không?

Quả nhiên Tiền Ninh thấy bốn xung quanh có bóng người lơ nhố chòi canh trùng trùng, xem như vậy các đệ tử của phân đường thành phố Tương Dương này thế nào cũng toi mạng hết, nhưng y thấy Triều Nguyên chưa dứt lời thì đột nhiên trên mái nhà những đồng đảng của y đều lần lượt té cả xuống, nên mái ngói có tiếng rơi lộp bộp liên hồi. Tiếp theo đó lại có vật nặng rơi xuống đất kêu lịch bạch hoai.

Triều Nguyên kinh hoảng đến đờ người ra và cuống cả chân tay lên vì sự thế xảy ra quá đột ngột. Chờ đến khi y tỉnh táo lại thì bỗng thấy bốn xung quanh có một tiềm lực mạnh không tả lẩn át tới? Lúc ấy không riêng gì bọn giặc theo y tới mà cả y cũng hoảng hốt.

Tiền Ninh đã biết có người ngấm ngầm trợ giúp bọn mình rồi, thần tình liền phấn chấn trở lại giơ tay lên phất một cái tám cao thủ của Cái Bang liền phi thân lên tấn công luôn.

Bất buộc Triều Nguyên các ngươi phải chống cự, nhưng chúng vẫn thấy tiềm lực của đối phương ngày càng dồn dập hơn trước.

Thì ra nhân lúc Triều Nguyên đối đáp với Tiền Ninh, Lạc Dương nhận thấy tình hình hôm nay rất bất lợi vì số kẻ địch quá nhiều, nếu chàng ra tay giúp Cái Bang thì đại bất lợi, cho nên chàng mới ngấm ngầm quyết định trước hết phải diệt trừ nhưng chòi canh ngấm ở bốn chung quanh trước. Sau đó lần lượt giải quyết bọn người đứng chung quanh Triều Nguyên. Cho nên chàng mới thọc tay vào túi lấy một nắm Kim tiền tiêu, rồi giở khinh công tuyệt mức ra đi tới gần những chòi canh đó mà hạ từng tên một. Thủ pháp của chàng tuyệt cao, mũi phi tiêu nào cũng nhằm đúng vào chỗ yếu huyệt ở ngang lưng của kẻ địch phi tới. Nên tên nào tên ấy chỉ thấy người tê tái rồi ngã lăn xuống đất liền.

Ánh sáng trắng lơ mờ thân pháp của Lạc Dương nhanh như gió chỉ trong chốc lát phi đồ ở trong nhà miếu lẫn ngoài miếu đều bị chàng giải quyết liền.

Triều Nguyên chưa hoàn hồn đã thấy chàng quay trở lại, người đi nhanh như một luồng gió thổi chỉ chốc lát đã tới nơi và chàng đã sử dụng chữ Chấn và chữ Ất. Nhưng bọn phi đồ quá nhiều, công lực của Lạc Dương tuy thuần thực nhưng vẫn còn kém hỏa hầu không thể nào làm cho chúng bị bao trùm trong thần công của mình, mà chỉ đủ tài làm cho chúng không thừa cơ đào tẩu thôi, nhưng tên nào tên ấy đã hoảng sợ đến mất hết hồn vía, hai chân đã mềm nhũn không sao đi được nữa nên chỉ đành ở đấy mà đấu thí mạng với các bộ hạ của Tiền Ninh thôi.

Tiền Ninh thấy tình thế có lợi cho mình như vậy bèn rú lên một tiếng thật dài, tiếng rú của y chưa dứt trong miếu đã có mấy chục người nhảy ra, khí giới của họ bóng loáng làm lóa mắt mọi người cố ý chờ phi đồ ra tay trước.

Lúc ấy Lạc Dương đã thâm Di Lạc Thần Công lại đứng ở bên tường để xem đối phương có viện binh hay định đào tẩu gì không?

Môn hạ của Cái Bang người nào người ấy đều thần dũng vô cùng trái lại bên phi đồ đảng lại bị thương liền tiếp kêu rú luôn mồm, có những tên gãy chân gãy tay máu chảy lai láng thành vũng.

Lại Triều Nguyên ghênh chiến, y cảm thấy sức trấn áp ở bên ngoài đã biến mất trong lòng hơi yên, y liền nhất tâm nhất trí đối địch với Tiền Ninh, y nhanh nhẹn nhảy ra phía trước tấn công luôn bảy chưởng, chưởng lan tràn đi tứ phía, tiếp theo đó y lại giở một pho kỳ môn chưởng thức ra, chỉ thấy đâu đâu cũng thấy bóng chưởng của y, nên trong giây lát y đã vây chặt Tiền Ninh, tuy vậy y vẫn nom nớp không yên vì y vẫn chưa thấy người đã ngấm ngấm phá hoại hành động của mình đêm nay.

Triều Nguyên cũng biết ngày hôm nay hao binh tổn tướng nên sợ vô công mà trở về, tất nhiên thế nào cũng bị cấp trên hành hình nặng nề, huống hồ Tiền Ninh đã biết rõ lai lịch của mình, y rất ngạc nhiên về điểm này, không hiểu vì sao Tiền Ninh lại biết rõ lai lịch của mình như vậy? Nhưng năm đó ở bờ bên kia sông Hạ Khẩu mình với Mộc Long Tử các người ngẫu nhiên kết oán với Tạ Vân Nhạc và Lôi Tiểu Thiên, lúc ấy Tiền Ninh bị thương nặng tuy được Vân Nhạc cứu chữa cho, nhưng vẫn nằm yên trong khoang thuyền không sao cử động được. Theo lý ra thì y còn nhận ra mình sao được, nhất là tối hôm nay hình dáng của mình đã thay đổi, y có biết đâu lúc bấy giờ Tiền Ninh tuy nằm ở trong khoang thuyền thật nhưng đầu óc đã tỉnh táo ngó qua cửa sổ thấy rõ mặt của y và hình ảnh đó đã được in sâu vào tận óc.

Tiền Ninh có trí nhớ hơn người hẳn y đã trông thấy ai một lần là suốt đời cũng không thể quên được hình dáng của người đó.

Tiền Ninh võ công đã cao siêu tính tình lại trấn tĩnh và thân pháp cũng nhanh khôn tả nên tha hồ Triều Nguyên tấn công như vũ bão y vẫn lặng yên như thường, không sợ hãi chút nào y liền giở pho Tam Tài Chuông Pháp ra đối địch nhất thời hai bên ngang tài nhau không ai hơn được ai.

Đột nhiên có một đạo hồng quang bốc lên một cách bất ngờ khiến mọi người đều hoa mắt hết, Triều Nguyên đưa mắt liếc nhìn thấy một quái nhân có bộ mặt lạnh lùng tay cầm một đôi trường kiếm tia những luồng điện đỏ đang từ từ tiến tới trước mặt mình, y kinh hoảng vô cùng mặt biến sắc, y lại nghe quái nhân ấy quát lớn:

- Lại Triều Nguyên không thất thủ chịu trời đi, còn không biết tự lượng sức mình chống cự thế làm chi.

Hai tên phỉ đồ thấy Lạc Dương hiện thân biết ngay nguy tai song tung mình nhảy lên cao muốn đào tẩu, nhưng Lạc Dương đã cười nhạt một tiếng, bỗng tung mình nhảy lên đuổi theo hai tên phỉ đồ.

Trong đêm khuya ánh sáng kiếm đỏ như điện chớp màu hồng và có hơi lạnh tỏa ra nữa, mọi người vừa thấy ánh kiếm đỏ vừa bốc sáng một cái đã thấy hai tên giặc kia kêu rú hai tiếng, xác của chúng đều bị chém làm đôi rớt xuống đất tức thì.

Lạc Dương hạ thân xuống nhẹ như tàu lá rồi cười nhạt một tiếng và nói:

- Ai còn muốn đào tẩu nữa hai tên kia sẽ làm gương của kẻ đó.

Tiếng nói của chàng không lớn lắm nhưng ai nghe thấy cũng phải rùng mình kinh hoảng, bọn phỉ đồ cũng phải hoảng sợ đứng yên một chỗ môn hạ của Cái Bang cũng ngừng tay không tấn công nữa.

Lạc Dương từ từ tiến lên hai bước, nhìn thẳng vào mặt Triều Nguyên cười nhạt một tiếng và hỏi:

- Lại Triều Nguyên mỗi oán hận ở bên bờ sông bên kia của Hạ Khẩu năm xưa đáng nhẽ người phải tâm bình khí hòa coi chuyện đó như đã rồi, có phải là xong không, ngờ đâu người với Mộc Long Tử lại hẹp lượng đến thế việc không quên mối thù ngày trước hãy còn chuyện nhỏ. Nhưng còn việc tà đình của người là người dám nổi giáo cho giặc dám gây thù gây oán với Cái Bang, người có tâm tánh như người còn chen chân ở trong võ lâm sao đặng, vậy người còn có lời gì biện bạch nữa không?

Triều Nguyên nghe nói toát mồ hôi lạnh ra nghĩ thầm: "Tại sao người này lại biết rõ được sự bí mật của bốn môn như thế?"

Tiền Ninh cũng ngạc nhiên vô cùng vì y thấy người này có võ công cao siêu thật, thái độ và thần thái giống hệt Tứ trưởng lão Tạ Vân Nhạc, y liền ngấm ngấm nhìn Lạc Dương lại tưởng Tứ Trưởng lão đã tới, nếu không phải công lực của Lạc Dương không phải kém hỏa hầu một chút, giọng nói hơi khác thì y đã buột miệng gọi chàng là Tứ trưởng lão rồi. Nhưng y cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao Lạc Dương lại biết chuyện ở bờ sông đối diện ở Hạ Khẩu năm xưa như thế.

Trong lúc Tiền Ninh đang thắc mắc thì Lạc Dương mỉm cười nói:

- Tiền đường chủ Lôu trưởng lão của quý bang vô có mất tích, Đường chủ muốn biết tung tích của mấy vị ấy ở đâu cứ việc hỏi tên họ Lạc này sẽ ra liền. Đường chủ còn đợi chờ gì nữa.

Tiền Ninh mới như người nằm mơ thức tỉnh liền đáp:

- Xin cung cẩn tiếp lãnh chỉ giáo!

Bỗng nhiên Triều Nguyên la lớn một tiếng rồi ngã ngửa về phía sau.

Tiền Ninh kinh ngạc vô cùng chạy lại xem thấy mũi, tai, mắt của kẻ địch đều rỉ máu bầm, mới hay tên này đã uống thuốc độc bộc phát ngã lăn ra chết.

Tiếp theo đó những tên giặc kia cũng lần lượt kêu rú như vậy và cũng chết một cách thảm khốc như Triều Nguyên. Tiền Ninh ngăn người ra hỏi tiếp:

- Đại hiệp làm sao bây giờ đây, không biết được khẩu cung thì làm sao dò biết được tung tích của Lôu Ung trưởng lão của mấy người.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Không sao, Lôu Ung trưởng lão và các người bị giam giữ trên chùa Phúc Thọ trên núi Nội Phương. Mộc Long Tử là thủ lĩnh của bọn giặc, nhưng hung thủ thật sự lại là hai lão tặc sói đầu ở trên Kim Đỉnh của phái Nga Mi. Tiền đường chủ hãy mau mau liền lạc ngấm với các tay cao thủ của quý bang ở khắp nơi, hoặc báo mau cho Bang chủ biết mau đi cứu Lôu Ung trưởng lão ngay... Sự thật Hồng trưởng lão của quý bang quá ư cẩn thận, phỉ đồ tuy lợi hại và nhiều âm mưu quỷ kế thật, nhưng đệ tử của quý bang ban bố khắp thiên hạ cũng phát động cùng một lúc, thì phỉ đồ làm sao quán xuyên hết mọi nơi như vậy. Trái lại quý Bang chủ lại ra lệnh không cho môn hạ được lộ diện ra giang hồ chính sách hèn nhát đó không những để cho thiên hạ chê cười mà còn tự làm mất đi danh vọng của bản thân.

Tiền Ninh chấp tay chào đáp:

- Lời vàng ngọc của đại hiệp, tại hạ đâu dám không tuân theo, nhưng vì tệt Bang chủ sợ phỉ đồ lấy tính mạng Lâu trưởng lão ra uy hiếp nên mới bất đắc dĩ làm như thế. Sự thật bề ngoài người của bốn bang làm ra vẻ sợ sệt như vậy nhưng bên trong vẫn tiếp tục đi tìm kiếm Lâu Ung trưởng lão và các người và thủ lĩnh của giặc là ai, chủ trại của chúng ở đâu rồi mới định cách đối phó với chúng sau. Bây giờ được đại hiệp cho hay chân tướng như vậy, tất nhiên tệt bang phải thay đổi chính sách tức thì Tiền mỗ sẽ phi báo cho Tổng đàn ở Yên Kinh để tập hợp các tay cao thủ lại đi cứu Lâu Ung trưởng lão và các người.

Lạc Dương lắc đầu nói:

- Tiền đường chủ làm như vậy rất đại đột, chưa biết chừng làm như vậy còn nguy hiểm đến tính mạng của Lâu Ung trưởng lão cũng nên.

- Tiền mỗ ngu muội xin đại hiệp cho biết nên làm như thế nào.

- Tục ngữ có câu: "Rắn không đầu không sao bò được" Mộc Long Tử là người đa mưu kế, thế nào y chẳng phái rất nhiều tay cao thủ lên lút ở Yên Kinh để dò xét hành động của quý bang, chưa biết chừng ngay trong quý bang có người nằm vùng, vì vậy quý bang mới bị kẻ địch kiểm chế như vậy, nếu bây giờ Tiền đường chủ phi báo lên Yên Kinh triệu tập những tay cao thủ vạn nhất bị phỉ đồ hay biết như vậy tính mạng của Lâu Ung trưởng lão càng bị nguy hiểm hơn.

- Đại hiệp liệu việc như thần, Hồng trưởng lão với tệt Bang chủ cũng khả nghi trong bang có phỉ đồ nằm vùng nhưng nhất thời chưa điều tra ra là ai thôi.

Lạc Dương đáp:

- Thủ hạ của Tiền đường chủ không ít, theo ý của tại hạ thì Tiền đường chủ nên đi ngay núi Nội Phương ra tay một cách chớp nhoáng cứu Lâu Ung trưởng lão với các người thoát nạn, bằng không cũng phải quét sạch xác của những phỉ đồ này đi không nên để lại một chút dấu tích gì hết, và mau rút lui ra khỏi thành Tương Dương rồi hãy nghĩ cách cứu Trưởng lão Lâu Ung và các người sau. Tiếc thay tại hạ có việc bận không thể ở lại đây lâu được chúc Tiền đường chủ chuyển đi này mã đáo thành công, thôi xin chào Đường chủ.

Nói xong chàng chấp tay chào định đi luôn.

Tiền Ninh vội gọi với:

- Đại hiệp có ơn cao thâm với tệt bang như vậy, xin cho biết quý tánh đại danh để sau này báo đáp.

Lạc Dương mỉm cười nói tiếp:

- Đây là bốn phận của tại hạ và tại hạ với quý bang vốn có quan hệ mật thiết, nên Đường chủ khởi cần phải nói đến ân huệ như thế làm chi

Nói xong chàng cười một tiếng và nói tiếp:

- Ba ngày sau thế nào tại hạ cũng đến núi Nội Phương ra tay cứu Lâu trưởng lão thoát nguy.

Nói xong chàng tung mình nhảy lên trên cao như một con chim lượn về phía tây đi mất.

Mặt trời mới mọc trong rừng rậm ở trên núi Võ Đang, chim đang đua hót líu ríu, xen lẫn với tiếng chuông nghe rất du dương, thật không khác gì một cảnh tiên trong trần gian.

Lúc ấy Lạc Dương đã xuất hiện ở trên đường núi, chàng tiến thẳng đến chỗ ở của người chưởng môn, thân hình của chàng đi nhanh vô cùng, khi chàng mới đi được đến nửa đường thì trong bụi cây bên cạnh lối đi đã có một giọng nói vọng ra.

- Vô lượng thọ phật, thí chủ quả thật là người giữ chữ tín...

Tiếng nói chưa dứt đã thấy một đạo sĩ râu tóc bạc phơ bước ra giơ tay chào Lạc Dương và mỉm cười nói tiếp:

- Giờ tý ba khắc, người chưởng môn đã bắt đầu khai quan rồi, nghe nói thí chủ tới thăm cho nên sai bần đạo ra đây nghênh đón, để dẫn thí chủ lên trên Quỳnh Đài.

Lạc Dương ngạc nhiên đáp:

- Tại sao đạo trưởng lại biết tại hạ thế nào cũng đi qua nơi đây.

Lão đạo sĩ mỉm cười đáp:

- Bốn môn có ba mươi sáu nham mười hai cung, hai mươi bốn đạo quan, đạo chúng có tới mấy nghìn. Nếu không phải người bốn môn hễ vào đến Võ Đang này nhất cử nhất động đều không qua được mắt bốn sơn. Trước khi thí chủ chưa tới bốn sơn đã có người báo lên trên núi rồi. Chúng tôi là người đi tu không muốn gây nên sát nghiệp huống hồ chưởng môn đã dặn bảo không ai được vô phép với thí chủ hết. Vì vậy thí chủ mới không bị ngăn cản mà lên tới trên này là thế.

Lạc Dương yên trí chuyển lên núi Võ Đang thế nào cũng có một trận kịch chiến, bây giờ chàng thấy lão đạo sĩ này nói như vậy thì ngạc nhiên vô cùng và chàng không hiểu người chưởng môn làm như thế là có ý định gì, cho nên chàng thắc mắc vô cùng và nghĩ

thầm: “Bất cứ đối phương có âm mưu quỷ kế gì hay không, nếu không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con, quý hồ ta cứ đề phòng cẩn thận là được rồi.”

Nghĩ đoạn chàng liền mỉm cười đáp:

- Nếu vậy phiền đạo trưởng dẫn đường cho.

Lão đạo sĩ mỉm cười, đột nhiên y trông thấy sau lưng của Lạc Dương đeo song kiếm liền tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Thí chủ chưa biết lệ luật của bốn sơn bất cứ ai đem khí giới lên trên núi, tới Giải Kiếm Trì đều phải cởi kiếm ra ngay...

Lạc Dương vội đáp:

- Nếu không cởi song kiếm thì hậu quả sẽ ra sao?

Lão đạo sĩ cương quyết đáp:

- Tất cả mọi người tức giận.

- Việc này thật hơi phiền quá, tại hạ vô ý xúc phạm phải luật lệ quý sơn, nhưng quả thật song kiếm của tại hạ không thể nào cởi ra được, chỉ bằng đạo trưởng vào mời quý chưởng môn ra đây tương kiến như vậy tại hạ đỡ phải đi thêm.

Lão đạo sĩ tỏ vẻ chần chừ giây lát rồi mới trả lời rằng:

- Hay là thế này đi để bản đạo dẫn thí chủ đi vòng qua Giải Kiếm Trì như vậy có ai hỏi đến thì còn lý do trả lời lại được.

- Cám ơn đạo trưởng, vậy xin đạo trưởng dẫn đường cho.

Lão đạo sĩ liền quay người đi luôn. Lạc Dương như bóng theo hình theo sát bên đạo sĩ đó.

Một lát sau hai người đã tới trên đỉnh núi, nơi đây gió lạnh thổi đến mức mát cả tâm can. Hai người đã tới trước mặt một đạo quan rất huy hoàng cạnh đó có mấy cây cổ thụ to bằng hai người ôm. Hoa của những cây đó đẹp tựa đào hạnh và mùi thơm thanh thoát vô cùng. Lạc Dương liền khen ngợi:

- Thưa đạo trưởng hoa này là hoa gì mà thơm tho đến thế?

Lão đạo sĩ dừng chân lại vuốt râu vừa cười vừa đáp:

- Đây là mấy cây Lan Mai Tiên Thực thuộc về loại tiên phẩm chỉ có bốn sơn mới có mà thôi. Lan và mai vốn là hai loài cây khác nhau theo lời truyền lại của vị lão tiên bối thì Vô Nguyên cảm cảnh Mai và cây Lan mới thành thứ cây dị chủng này.

- Xin hỏi đạo trưởng, những trái cây Lan Mai này có công dụng gì?

Lão đạo sĩ đưa mắt nhìn Lạc Dương một cái rồi nghĩ thầm: "Chẳng lẽ y mượn có đến tầm thù là định lấy trộm trái cây Lan Mai này chẳng, thật ra y sắp chết đến nơi rồi có ma vẫn còn vọng tưởng như thế..."

Tuy y nghĩ vậy nhưng mặt vẫn thản nhiên đáp:

- Cây này không có vỏ và thân cây mọc thẳng trần trụi như đã dùng bào bào qua vậy, hoa của nó tựa như hoa đào hạnh, trái cây của nó rất bổ chân nguyên và lại còn khử độc sinh cơ. Những trái cây này thật thuộc vật cấm, mỗi năm người chuồng môn chỉ có quyền hái mười hai trái xuống, hợp với nước suối linh thiên của bốn sơn để chế thuốc rồi chia cho các đạo sĩ uống...

Đột nhiên trên đỉnh núi có ba đạo sĩ phi thân xuống chấp tay chào và nói:

- Người chuồng môn chờ đợi thí chủ đã lâu, đặc biệt sai anh em bần đạo xuống đây tiếp dẫn.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Nếu vậy mời ba vị dẫn đường.

Ba vị đạo sĩ vái chào một cái rồi đáp:

- Xin tuân lệnh.

Nói xong cả ba đi luôn, Lạc Dương với lão đạo sĩ nọ vội vã theo sau.

- o O o -